

Op een bankje

korte verhalen

Wim van den Berg

Op een bankje

korte verhalen

Auteur: Wim van den Berg
Foto omslag: Michel van den Berg
ISBN: 9 789402 19224 7
© 2019 Wim van den Berg

Voorwoord

De verhalen zijn gebaseerd op gebeurtenissen uit het verleden en op gebeurtenissen die recentelijk hebben plaats gevonden, zoals ik het mij herinner.

Inhoud

Kapper	7
Hema	9
Met de beide benen op de grond	11
Was ik nog op tijd	13
Help mijn vrouw is zwanger!	17
Zullen we ooit aankomen in Spanje?	19
Parkeren in Amsterdam	23
Op een bankje	25
Foute beslissing	29
Bielzen	33
Leren koken	35
Herman	37
Kerst	39
Griotjes	41
De ontmoeting	43
Dan maar geen luxe	45
Café het Stoepje	47
Bushokje	49
BH	51

Tineke	53
Babysitten	55
Kopje onder	57
Op het matje	59
Hans	61
Palamos	63
Vervolg Palamos	65
Wat is ze mooi	67
Zoek	71
Eigen schuld	75
Teplo	77
Netjes je bord leeg eten	79
Lampje	81
Buurmeisjes	83
Luciferdoosje	85
Verrassing	89
Stofje kopen	91
Scheiden	93
Met de bus	95
Gehaktballen	97

Kapper

Ik loop bij een kapperszaak naar binnen om een afspraak te maken. De mevrouw achter de balie zegt in gebrekkig Nederlands: 'Ik kan u om half één knippen.' 'Oké', antwoord ik, 'dan kom ik straks terug.'

Precies op de afgesproken tijd loop ik weer bij de kapper naar binnen. Niemand te zien. Na even om mij heen gekeken te hebben roep ik: 'Goedemiddag!' en ja hoor, achter een deur komt de kapster tevoorschijn, die ook de eigenaresse blijkt te zijn. 'Ga maar zitten' zegt ze en wijst vervolgens naar een stoel. Ze komt aanzetten met een grote cape die ze om mij heen drapeert. Zodra ik ingepakt ben zeg ik: 'Kan u mij knippen met schaar en kam, liever geen tondeuse gebruiken, anders wordt het te kort.' Ze voelt aan mijn haar en zegt: 'Nee dat gaat niet, het haar is te dik.' Oh jee, wat moet ik nu? Ik zit helemaal ingesnoerd en weglopen kan niet meer. Ze pakt een tondeuse en ik voel dat ik het warm krijg van de spanning.

Voordat ik het mij besef is het haar boven mijn linkeroor verdwenen. Ze pakt vervolgens een kleinere tondeuse en er verdwijnt nog meer haar boven mijn linkeroor. Zou ze mij niet begrepen hebben, toen ik zei liever geen tondeuse en niet te kort? Nederlands is tenslotte geen gemakkelijke taal. Ze pakt de tondeuse en zet hem op standje drie en voordat ik het goed en wel besef is mijn linker wenkbrauw bijna helemaal verdwenen. Het angstzweet breekt mij uit als de rechterkant van mijn hoofd aan de beurt is. Voor de bovenkant van mijn hoofd hanteert ze standje

vier. Voorzichtig vraag ik: 'Kan u een schaar gebruiken?' 'Nee, antwoordt ze, het haar is zo mooi dik. Dit is beter zo.' Voor de achterkant gebruikt ze de tondeuse in verschillende standen, variërend van één tot en met vier. Ik heb geen schaar gezien. Terwijl ze alle tondeuses begint op te ruimen vraagt ze: 'Zal ik de achterkant laten zien met een spiegel?' 'Nee, doe maar niet', antwoord ik. Ik voel dat het kort genoeg is. Eenmaal buiten staand weet ik genoeg. De kou slaat toe tot boven mijn oren en in mijn nek. Wat een pech. De voorjaarszon begint te schijnen, een sjaal en muts kan niet meer. Voorlopig maar binnen blijven.

Hema

We krijgen thuis bezoek, dus ik ga een appeltaartje halen. In de vitrine liggen allemaal lekkere taarten. Wat fijn dat we bezoek krijgen denk ik. Voor mij staat een man, die geholpen wordt door een jong meisje. Hij wijst verschillende taarten aan, die keurig ieder in een doos verdwijnen. De man is gestoken in een werkbreek vol met zakken, beschermklappen op zijn knieën en werkschoenen. Hij blijft maar taarten aanwijzen. Hij zal wel jarig zijn en wil dit vieren met zijn collega's op de bouw. Zou er nog wel een appeltaartje voor mij overblijven, schiet er door mijn hoofd. Hij wijst nu een grote ronde vlaai aan en zegt in het Fries: 'Oardel.' Het meisje kijkt hem wat vragend aan en de man drukt met een dikke vinger tegen het glas van de vitrine. Ze pakt de aangewezen taart en snijdt hem in tweeën. Vervolgens stopt ze een halve vlaai in een doos.

'Is dit het?' vraagt het meisje. 'Nee', zegt de man en zegt vervolgens weer 'oardel.' Het meisje kijkt hem niet begrijpend aan. Nu wat luider roept de man weer oardel. Geen reactie van het onschuldige meisje. Nu begint de man te schreeuwen: 'OARDEL!' Geen reactie en ik kan haar niet helpen. Ik begrijp ook niet wat hij bedoelt. Dus ik zeg tegen de man: 'Ze verstaat u wel, maar ze begrijpt u niet'. Er komt een vloek uit zijn mond en vervolgens schreeuwt hij nogmaals: 'OARDEL!'

Achter mij staat een vriendelijke meneer te glimlachen en hij zegt tegen mij: 'Ik weet ook niet wat hij staat te schreeuwen.' In de verte volgt een collega de hele